

1928

MATI IN GOSPODINJA Št.17.

Slovenskemu ženstvu!

Zene in dekleta, ne pozabimo, da brezversko časopisje še vedno na najgrši način blati voditelja slovenskega naroda, ministrskega predsednika dr. Korošca.

Kdor pa sramoti našega voditelja, žali ves slovenski narod.

Napovedale smo boj brezverskemu časopisju. Če pa hočemo, da bo naš boj kronan z uspehom, je treba, da podpiramo pri svojih nabavkih samo naše ljudi, v drugi vrsti tiste, ki ne podpirajo brezverskih listov.

Bodimo odločne v tem boju! Zanesimo smisel za ta boj v vsako hišo!

V neki župniji na Gorenjskem so se zbrale žene in dekleta in se posvetovalle, kako bi uspešneje vršile boj proti brezverskemu tisku. Ugotovile so, da je v celi župniji le en sam tak časopis. Sklenile so, da ne odnehajo, preden ne izgine tudi ta, ki dela sramoto celi župniji.

Zene in dekleta, ki nam je mar čast slovenskega naroda in se zavedamo, kaj pomeni za slovenski narod dr. Korošec, naj nam bodo zgled te Gorenjke in storimo tudi me tako in sicer takoj!

(Dalje prihodnjik.)

Zdravnik o ženski modi.

Ne samo Cerkev obsoja nezdrave izrastke današnje mode, ampak tudi mnogi zdravniki so že opetovano izrazili svoje mnenje o tem. Zanimivo je citati sodbo in sicer povsem odklonilno sodbo slovitega fiziologa prof. Rubnerja v Berlinu. Tako le piše o moderni ženski obleki in o umetno povzročnem shušjanju, ki je tudi »zelo moderno«.

»Povprečno dekliško in žensko telo kljub debelim plaščem in kožuhovinastim ovratnikom ni dovolj obvarovano pred mrzom v jeseni, pozimi in spomladi. Ker je zdaj moda, da se letna obelka nosi, ko poletja že davno več ni, moram zatrditi, da je nesmiselno, ko je polovica ženskega telesa brez vsakega varstva pred mrzom, noge pa s pozornimi nogavicami. Saj tu manjka vsakršne spodnje obleke, ali pa je le »nakazana« z nekimi trakovi. Srajca je skoro zginjila do ozke proge. S tem je ogrožena tudi telesna higiena, ker mora zgornja obleka vršiti tudi delo srajce, namreč pobirati umazanijo, ki nastane z dihanjem kože in s prašno primesjo, ki prihaja od zunaj. Pomanjkanje spodnje obleke ni v nikakem razmerju z utrditvijo telesa. Dokazano je število smrti ženskih oseb 20—26 let narastlo; vzroki so v boleznih, ki nastanejo zaradi odtegnjene telesne toplote. — Pretirana in umetno povzročena suhost žensk je dosegla že tako stopnjo, ki ej ni več mogoče prezreti. V zdravstvenem oziru je to norost. Maščoba človeškega telesa ni zlo narave. Maščoba v koži ohranja telo toplo; prav tako pa ohranja telo v težkih vročinskih boleznih. Še slabše pa je, če gre hujšanje tako da-

leč, da se z maščobo izgublja tudi beljakovina. S tem oslabi celo telo.«

Rubner se obrača tudi proti šminkanju, ki je škodljivo, ker omejuje delovanje kože in škoduje nežni sestavi kože na licu.

Dr. T. R.:

O prirodnih zdravilih.

Odstranimo najprej vso nesnago z bližine hiše. Dvorišče bodi čisto, s peskom posuto. Poskrbimo, da se bo vsa voda z dvorišča brzo odtekala. Smeti in vsa nesnaga spada na gnojnišče, ki naj bo čim dalje od hiše in tako napravljeno, da se gnojnica ne razteka vse naokrog. Dim, ki se ponekod vali po celi hiši in ki je zdravju jako škodljiv, naravnajmo v dober dimnik, ki ga napravi oziroma popravi vsi zidar za male denarje. Sobe naj bodo solčne, svetle, zračne. Ne da se povedati, koliko bi marsikatera hiša pridobila na lepoti, udobnosti in zdravju, če bi hotel gospodar žrtvovati nekaj stotakov za nova velika okna. Saj ni treba vsega naenkrat. Letos dve, pa drugo leto zopet dve; v par letih bodo vsa okna nova. Ne živimo več v časih razbojništva in turške nevarnosti, da bi okna morala biti jedva za glavo velika! Sobe naj se dovoljno zračijo. Poleti naj bodo okna stalno odprta, pozimi pa naj se vsaj zjutraj pri čiščenju in zvečer pred spanjem za 10 minut na stečaj odpro. Zelo koristno je, če se vsi člani družine navadijo poleti in pozimi spati pri odprtem oknu. Ljudje tega ponavadi ne store iz strahu pred prehladom. Tega se obvarujemo takole:

1. S spanjem pri odprtem oknu pričnemo poleti, ko so noči tople, tako da se do zime postopoma privadimo na vse večji mraz.

2. Vsako jutro, ko vstanemo, se do pasu umijemo s hladno vodo. To je delo petih minut in so vsi izgovori, da zato ni časa, jalovi. S tem pridobijemo kožo in celo telo silno odpornost proti prehladu in drugim boleznim.

3. Čim hladnejše postaja, tem toplejšo odejo vzamemo; v izredno mrzlih nočeh okna pripravimo.

4. Dihamo stalno skozi nos; to je jako važno. Zakaj?

Organ, ki je od narave ustvarjen za dovajanje zraka v sapnik, je nos. Zato ima dihanje skozi nos velike prednosti pred dihanjem skozi usta. Če udihavamo nečist zrak skozi usta — in zrak je vedno kolikotoliko nečist, zlasti po stanovanjih — leti vsa nečistoča naravnost v sapnik in pljuča; če pa dihamo skozi nos, se vsa ta nečistoča, ki je primešana zraku, vlovi na finih, nevidnih dlačicah, ki jih je v nosu na stotisoče. Nadalje. Če udihavamo hladen zrak skozi usta, se zrak na tej kratki in široki poti skoro nič ne segreje. Če pa dihamo skozi nos, mora zrak napraviti dolgo pot po ozkih, zavrtih kanalčkih, kjer se hočeš nočeš mora segreti. Tako torej z diha-

njem skozi nos tudi v največjem mrazu dovajamo pljučam topli zrak in sebe obvarujemo prehlade. Žal je mnogo ljudi, zlasti otrok, ki ne morejo dihati skozi nos. Vzrok je ali bolezen v nosu — v tem slučaju treba da se dotični posvetuje s svojim zdravnikom — ali pa v grdi navadi, ki se je je treba odvaditi. Otroke treba stalno navajati k dihanju skozi nos in ako vidimo, da to ne gre, jih je treba peljati k zdravniku. Mnogo je namreč boleznih, ki si jih otrok nakopije samo radi dihanja skozi usta in ki se jih čisto celo življenje ne more več rešiti.

Kdor se drži teh navodil, lahko mirne duše prespi večino zime pri odprtem oknu. S tem bo za svoje zdravje mnogo pridobil, ne sicer v enem tednu, pač pa v par letih.

Zrak je škodljiv ne le kadar je nečist, nego i kadar je v njem preveč vlage. To se dogaja predvsem v vlažnih stanovanjih, ki donajsko stanovalcem, zlasti otrokom, mnogo škode. Nobep vlažen prostor v hiši naj bi se ne uporabljal v stanovanjske svrhe, najmanj pa za prenočevanje. Pometen gospodar sploh ne bo trpel vlage v svoji hiši, ker se s tem kviri ne le zdravje, nego i sama stavba.

Kako odstraniti vlago. Če so vlažne vse stene, ne pomaga drugega, kot da

1. odstranimo tla, odkopljemo pol metra globoko strohnelo vlažno zemljo, nasujemo mesto nje peska različne debelosti in preko tega nabijemo nov pod.

2. Odstranimo zunaj in znotraj z zida meter široko ves omet in ga nadomestimo s cementom ali pa z neke vrste smolo.

3. Krog hiše izkopljemo tik ob zidu dve pedi širok jarek, ki sega v globlino do temelja in ga zasujemo s peskom.

4. Vse prostore dobro zračimo, skrbimo za dobro streho in dober odtok deževnice.

Če je prostor le deloma vlažen, je ponavadi dovolj, če izvršimo pod točko 2 in 4 navedeno.

Več sirove hrane.

Solata iz raznega vrtnega rastlinja je splošno znana in priljubljena sirova hrana, ki bi jo morali uživati celo leto. Takoj koncem zime in v rani pomladi je motovillec, radič, regrat, berivka, pozneje imamo dva, tri mesece glavno solato, koncem polletja se začne endivija, ki traja potem vso jesen in prvi del zime. Čez zimo pa delamo solato iz presnega zelja, ohrovtu ali rdečega zelja. Po kmetih premalo skrbe zlasti za glavno solato, ker navadno nimajo pravih sort, ki ne gredo rade v seme in jo tudi premalo sejejo.

Izvrstna zelenjad, ki se uživa sirova, je r e d k e v. Spomladi imamo raznobarvno mesečno redkvico, poleti in na jesen je zelo dobra bela poletna redkev, ki jo pridelujejo v raznih sortah. Za zimo imamo č r n o redkev, ostrega pa zelo prijetnega okusa.

Čebula je pri naših južnih bratih glavna vsakdanja hrana, pa kako so zdravi in ustrajni pri najtežjih delih. Tudi naši pradedje so to jed bolj čislali nego sedanji rod.

Hren je v presnem stanju jako priljubljen in zdrav prigrizek k mesu; s kisom in oljem ga jedo tudi pri krompirju.

Kumare so pri nas povsod znana in čislana jed. Samo to slabo navado imajo naše gospodinje, da jih na vso moč ožemajo, preden jih napravijo za jed. To je popolnoma napačno, ker spravijo iz njih baš vse tiste snovi, ki bi bile tako koristne in potrebne za naš organizem. Jesti moramo potem samo neprebavno staničnino. — Pravijo, da se po kumarah ne sme piti voda. To velja pa samo za ožete kumare. Ako jemo pravilno pripravljene, pijemo lahko brez škode kar hočemo.

Sirovi paradižniki so čez vse zdrava jed, ker imajo v sebi vse vitamine v taki množini, kakor malokatera druga zelenjad.

Po drugod jedo sirovo tudi korenje, repo, zeleno, špinačo, krešo itd. — seveda vse primerno pripravljeno, toda ne kuhano.

Konečno moramo omeniti še dve živila iz živalstva namreč mleko in med.

No, med uživamo navadno sirov, razen v potici, kjer ni samo kuhan, ampak tudi pečen. Pač pa se prekuhava mleko. Najnovejšje preiskave so pa pokazale, da se mleko silno pokvari s kuhanjem, ker se z vročino uničijo razne prirodne sile, ki so v tem važnem živilu. Kdor hoče imeti od mleka pravi užitek in korist, mora uživati sirovo, najbolje takoj toplo izpod krave, ali vsaj ohlajeno. Seveda mora biti mleko od zdravih krav. Ker pa nihče ne ve v koliko je ta ali ona žival zdrava, se pač vse mleko kuha.

Vsaka sirova jed mora biti primerno pripravljena. Zelenjad naj bo popolnoma sveža, snažno otrebljena in temeljito oprana. Navadni dodatki k sirovim živilom so olje, kis in sol. Marsikaj se pa lahko uživa tudi brez teh začimb.

Vrtno delo v avgustu.

Endivijo, ki je dovolj velika, presajamo in sicer zgodnjo, rumeno. Sejemo zimsko endivijo, zimsko solato, radič, motovilec in presadimo zadnjikrat kolerabe in karfijole. Spravimo čebulo, česenj, šalatto in dobro pognojimo spargeljne. Dvoletne cvetlice kakor: mačehe, zvončnice, potočnice in marjetice posejemo. Vsako setev obsenčimo, dokler ne vskali. Ob suši moramo pridno zalivati.

Paradižnik.

Pri nas je že precej udomačen. Njegov dom je Južna Amerika. Plodovi so velike, sočnate jagode, škrlatno rdeče, kadar dozore. Pridevamo ga različnim juham, omakam, rižu, kaši in ješprenu. Surov in potresen s soljo je zdrava, hladilna in krepčilna jed.

Pri nas surov ni v navadi. Amerikanci ga zelo cenijo in splošno uživajo. Škoda, da je na kmetih še veliko premalo udomačen. Seznan se z njim, kmetiska gospodinja! Trud in delo ti bo obilo poplačal.

Paradižnik ljubi dobro gnojeno zemljo in solčno lego. Gnojenje s kalijem mu posebno prija. Kalij se nahaja v pepelu, v kalijevi soli in v žveplenokislem kaliju. Zato je dobro potrošati okrog rastline pepel ali pa kalijevo sol. Še boljše je, če kalijevo sol v vodi raztopimo in z raztopino zalijemo okrog rastline. Pest kalijeve soli zadostuje za 1 škropilnico vode. S to vodo zalijemo 10 rastlin. S tem zalivanjem prenehamo, ko se začno sadovi rdečiti.

Paradižnikom puščamo dva, največ tri vrhove. Vse druge odščipnemo. En sam vrh puščati, ni dobičkanosno, ker dobimo tretjino pridelka manj, kot pri dveh ali treh vrhovih. Paradižnik rabi veliko moče, zato mu je treba prav pridno zalivati. Letošnjo suho leto ni nič kaj pripravno za zelenjad. Zalivati je bilo treba prav obilo, a naše zalivanja ni v primeri z zalivanjem, ki ga nam pošlje nebo v obliki dežja. A če ne bi zalivali, bi se nam vse zelenjadice in vse cvetje posušilo in vničilo.

Rabarbara.

Rabarbara je rastlina, ki je pri nas veliko premalo poznana in tudi premalo udomačena. Rabarbara kot korenina, ki se prodaja po lekarnah, je dobro zdravilo za prebavo in zaprtje. Te vrste rabarbaro precej dobro poznamo. A rabarbaro kot rastlino, ki je došla k nam iz Tatarije, vse premalo poznamo in premalo cenimo.

Rabarbara ima velikanske zelene liste, ki so mladi v zgodnji spomladi porabni za špinačo. Pripravlja se na isti način kot navadna vrtna špinača. Poleg listov so uporabna pri tej rastlini močna stebila. Iz stebel se pripravljajo kompot, ki spominja na kuhana jabolka, le da je okus kisló rezek. Ta kompot se lahko pripravljajo spomladi in celo poletje in je priporočljiv posebno zato, ker nam nadomestuje sveže vkuhanó sadje, ki ga spomladi in v zgodnjem poletju še ni.

Rabarbara ima v svojih stebilih 3% jabolčne kisline; iz tega sledi, da je kakor jabolka lahka in okrepčevalna. priporočljiva je posebno onim, ki trpe na slabi prebavi in zaprtju. Pripravlja se na sledeči način: Steblom odrežeš liste, jim olupiš zgornjo kožo, razrežeš na koščke in skuhaš v sladkorni vodi. Sladkorja rabi toliko, kot ga rabijo sveža jabolka, ki se vkuhajo kot kompot. Poleg kompota se iz stebel napravljajo tudi mezga, ki je zelo prijetnega okusa. Za mezo se stebila prekuhajo, potem pretlačijo, pridene se na 1 dkg soka $\frac{1}{4}$ kg sladkorja in se kuha toliko časa, da se zgosti. Še gorko se देने v kozarce, dobro se zapre in spravi na suh prostor. A ne samo listi in stebila, tudi cvetje je porabno. Še ne dozorelo cvetje daje karfijoli podobno jed. Pripravi se na isti način kot karfijola.

Rabarbaro sejemo ali pa sadimo. Seme ali pa korenine dobimo pri večjih vrtnarjih. Seme sejemo spomladi v rahlo, dobro pognojeno gredico. Korenino pa sadimo jeseni v globoko zrahljano zemljo, dodamo ji še dobro preležanega gnoja in jo potresemo pozimi večkrat s pepelom. Tako oskrbljena ima za par let dovolj hrane. Če omenim, da ji gnojnica zelo dobro de, sem povedala vse, kar treba, da ta rastlina dobro vseva

Iz vsega opisanega je razvidno, da nam ta rastlina bogato poplača trud in tisto malo skrbi, ki smo jo imeli z njo.

Dve zdravili.

Revmatizem in protin (giht) ozdraviš najhitreje in najceneje s sporišem. Sporiš (Eisenkraut) je plevel, ki raste pri nas skoro povsod okoli njiv. Steblo je štiristransko, listi sporedni, dva pa dva, cvet je vijoličast pa zelo droben. List ima skoro isto obliko kot hrastov list. Sedaj je najugodnejši čas za trganje! Sporiš razreži, deni v velik lonec, nalij vode in kuhaj dve uri, potem s kuhlano stlačí, in ko se shladi ta čaj, ga zlij v čiste steklenice, pusti pa en četrt steklenice prazne, da lahko doliješ čistega špirta, da se tekočina ne pokvari. S to tekočino drgni bolni ud in križ (hrbtenco). Dobro je tudi vsak dan kake 4—6 kapljic popiti. Bolezen kmalu mine.

Proti oslovskemu kašlju je zelo dobro in zanesljivo sredstvo »Pertuverin«. Kupiš ga v lekarni brez recepta, 3 steklenice za enega bolnika. Navodilo je zraven. To zdravilo je precej drago, pomaga gotovo in ne zahteva nikakega drugega zdravljenja, ako začneš zrakaviti pravočasno. — (Tako nam piše prijatelj iz Gorenjskega.)

Tri žalostne povesti.

II.

Milena je bila edina hči znane in spoštovane rodbine v K. Vsi v družini so jo smatrali za največji dragulj v hiši. Vsaka želja, vsak njen pogled je bil celi družini že ukaz in vse je hitelo, da jo čim hitreje izpolni. Kaj zato, če so bile včasih največje neumnosti, ki jih je želela? Nihče ji ni česa odrekel; varuhinje, ki so hotele deklico vzgajati in so seveda od male zahtevale kako odpoved, so morale brž od hiše in so jih nadomestili s takimi, ki so znale ceniti družinsko dragocenost ter so znale delati po njeni volji.

Ko je prišel čas, da je Milenica šla v šolo, je mati na dolgo in široko zatrjevala učitelju, da Milenice nikoli ni treba siliti k učenju, ker se bo že sama učila. Če jo bo veselilo. Posebno pa je takrat ne izpraševati, kadar jo ne veseli, da bi odgovarjala, saj sama vse vé, le povedati se ji ne ljubi, ker je bolj sama svoja. Talent, o in kakšen talent ima, kakor pač malokdo; gotovo bo še kaj čisto posebnega iz nje.

Ze kot malo deklico so jo oblačili v najlepše obleke, najnovejše okraske in jo oblačali z njimi ter jo občudovali. Kar si je pa od tega še sama pozelela, je bilo seveda takoj pripravljeno zano.

Milena je doraščala in oglasila se je pri njej ljubezen z vso nepremagljivo močjo. Tudi tu si Milena ni znala ničesar odreči. Kakor je mala deklica pozelela lepo cvetko in jo je takoj imela, kakor je stezala roko po pisani igrački, prav tako in nič drugače je pozelela zdaj ljubljenega za moža. — Toda, kar so starši zvedeli o njenem izvoljencu, ni bilo tako, da bi ga priporočilo in tako so njegovo snubitev hladno, a odločno zavrnili.

Milena zdaj staršev ni več razumela, kaj prav za prav mislijo. Z istimi sredstvi

kot je nekdanj otrok dosegla, kar je hotela, je poskušala tudi zdaj uveljaviti svojo voljo. Prilizovala se je zdaj očetu, zdaj materi, zdaj jokala, zdaj prosila; toda čudno, zdaj ni ničesar dosegla, starši so ostali dosledni. Dolge mesece je mučila druge in sebe s prošnjami in jokom in grožnjami, a vse ni nič pomagalo.

A zdaj je postala prej vsa živahna Milena popolnoma brezčutna. Za nič se ni zanimala, nobenega dela, nobene knjige, nobenega časopisa se ni dotaknila. Odločno je odklanjala vsako jed; nihče je ni mogel pripraviti, da bi šla na cesto. Srepro je gledala v najtemnejši kot svoje sobe in v obupu mrmrala, ali tudi glasno vpila: »Njega sem zgubila, starši me več ne marajo, kaj naj še delam na svetu? Čemu še živim?« Blaznost, resnična blaznost se je je polasčala. Starši so obupavali nad njo; srce se jim je krčilo nad nesrečo hčerke-edinke. A niso ji znali pomagati.

Star zdravnik in dober hišni prijatelj, ki se mu je Milena, pred kratkim še tako lepa, cvetoča in srečna Milena, v srce smilila, dasi je že v njenih najnežnejših letih starše opozarjal na neodpušljivo razneženje in na slabe posledice, je nekoga dne stopil v njeno sobo z besedami: »Milena, kaj pa, če jaz na starše pritisnem in dovolijo v poroko?«

To ste jo morali videti! Kakor vrtalka se je zavrtela po sobi in potegnila s seboj tudi starega doktorja v ples, da se je je komaj otrešel. — Odšel je k staršem in jim je svetoval, ako hočejo hčeri pomagati iz neznosnega stanja, naj ji dovolijo, da se poroči. Začuden so ga gledali, a so se vdali.

Veselo je vzplapolalo vse bistvo Milenino; z bolestno naglico je hitela pripravljati vse za poroko in je štela dni in ure, da se izvrši njena srčna želja.

Lepega dne v prvi pomladi je bila poroka. — — — Milena je nekaj mesecev plavala v veselju in sreči na ženitovanjskem potovanju.

Ko pa se je vrnila z možem v lepi in razkošni dom, jo je vse minilo. Padla je v brezčutje, ki se je vedno bolj izpreminjalo v svetožalje in končalo v popolnem razpadu vseh duševnih moči, v blaznosti.

Ni še preteklo leto njenega zakona, ko jo je srčna kap rešila bednega življenja. Kdo je vse to zakrivil?

Iskrice.

Premaguj svoj jezik! — To je skrivnost najboljšega lepoticja. Bodi lepa z veselimi solničnim, odkritim, čistim izrazom v obrazu. Teža pa dosežeš z dobrotnim, resničnim, dobrohotnim, plemenitim mišljenjem. Duh vlada telesu.

*

Smehljaj se! Brez prijaznega nasmeha je resnična dobrota nemogoča. Teman, neprijazen obraz uniči storjeno dobroto.

Smehljaj se! Saj je tako malo solnca na svetu in smehljaj je kot solnčni žarek.

Smehljaj se! Tvoji imajo pravico do toplote in veselja. Pod vedno oblačnim nebom ne more prav nič rasti.

O, le smehljaj se! (H. Brey.)

„Imam časa“

pravi razumna Mica. „Ne stojim po cele dni pred pralnikom in se ne mučim s težkim pranjem perila. Zame to delo opravlja RADION in

varuje perilo!“

Meh za smeh.

»Gospodična Lavra, pridite nocoj na drsališče, kjer vam lahko nemoteno govorim o ljubezni.«

»Gospod doktor, bojim se le, da me hočete samo — na led speljati.«

*

Jezzen sosed: »Vaš sin je vrgel kamen za menoj.«

»Ali vas je zadel?«

»Ne.«

»Potem ni bil moj sin.«

»Majčnik se rad malo pobaha, kaj ne?«
»Pa še kako baha. Če eno jajce povzije, že pravi, da je celega piščanca obral.«

*

Moderna dekleta.

»Oče, treba mi bo nekaj denarja odšteti za balo.«

Oče: »Toda, draga moja, saj niti nisem vedel, da si zaročena.«

»Za Boga milega, ali nič ne berete časopisov?«

Za naše male.

Komu naj ustreže?

»O, solnce, ne sij vendar tako vroče, saj moram od vročine obležati tu v prahu,« je prosil osel, ki je nosil težke tovore.

»O, solnce, sij vendar in ogrevaj me, saj se tako prijetno leži v toploti tvojih žarkov,« je prosila kača.

Sova pa je kričala: »Prizanesi vendar mojim očem, o solnce! Saj moram oslepeti pred svetlobo tvojih žarkov. Kar naj se skrivam?«

Kdaj je bilo še vsem prav?

Novo življenje.

Gosenica je doživela v svojem kratkem življenju mnogo veselja in sreče. Ob njenem času je stala najlepša zelnata glava na zelniku. Na tej zelnati glavi je bila gosenica rojena je na nji zrastle ter stanovala na četrtem listu na desno, štetu od zunanje, ne od notranje strani. Skrbni in lakote se ji ni bilo bati. Imela je srečo, da je od njenih mnogih sovražnikov nihče ni opazil, nihče videl, nihče slišal.

Kakor vse na svetu pa se je kmalu postarala in je mislila na smrt. Slabeja je vedno bolj in ker ji ni nihče hotel pripraviti krste, se je sama zamotala v niti in je kmalu potem res umrla. Njena zadnja misel je bila: »V tej krsti bom na večno počivala.«

S tem bi bila naša povest končana, če bi bila res večno počivala. Bog je imel drugačne namene z njo.

Ko je prišla prihodnja pomlad, je začutila v sebi novo življenje. Prilezla je iz svojega omota in se je v toplem solncu dvignila kot lep metulj v zrak in je živela novo, še srečnejše življenje med cvetjem in zelenjem in je uživala vse sladkosti cvetk, svojih gostiteljic.

Mirko Kunčič:

Zvon poje.

Bingale, bongale,
Majdka molči.
Smrtni sen ji je
zatisnil oči.
Kam zdaj z njo, kam?
Bingale bom —
grob bo njen dom.

Bingale, bongale,
bingale bim,
ali naj pojem zdaj,
ali ihtim?
Bingale bim —
pojem naj, pojem
in radost budim!

Zakaj, Majdica, si
lepše kot v maju
bo duši zdaj tvoji
pri angelčkih v rajnu...

Pogumen mehikanček.

Vojaki so zajeli pol ducata dečkov. Ker niso hoteli klicati: Zivel Calles!, so jim zažugali, da jih ustrelje. Eden izmed dečkov pa se je vojakom zasmilil; zato so ga pod pretezo poslali stran. Kmalu pa je dečko prihitel nazaj. »Kaj pa delaš zopet tu?« ga jezen vpraša eden vojakov. Pogumni Mehikanček pa odgovori: »Kaj-ne, moji tovariši pridejo kmalu v nebesa? No, seveda moram biti tudi jaz zraven.«

Kdo ugame?

Mačka je šla po stopnicah gori s štiri rimi nogami, doli pa z osmimi. Kako je bilo to mogoče?
(Doh je nesla miš v gobcu.)

Luknja pri luknji, pa vendar drži, kaj je to?

(vžigal)

Potujem čez morje in svet, govorim, a pameti nimam.

(ovsja)

Kaj nai se igramo.

(Za deklice.)

Minka ima med prav rada.

Igralke sede v krogu. Voditeljica začne pripovedovati: »Minka pride k nam v goste; najrajši ima med. Kaj ji bomo pa še dale?« Ena reče: »Sladkor.« Voditeljica priklama. Druga reče: »Morebiti ima rada jabolka?« Voditeljica odkima. Tretja svetuje jajca. Zopet odkima. Četrta pravi sir. Zopet odkima. »Mleko ima gotovo rada,« meni peta. Voditeljica priklama.

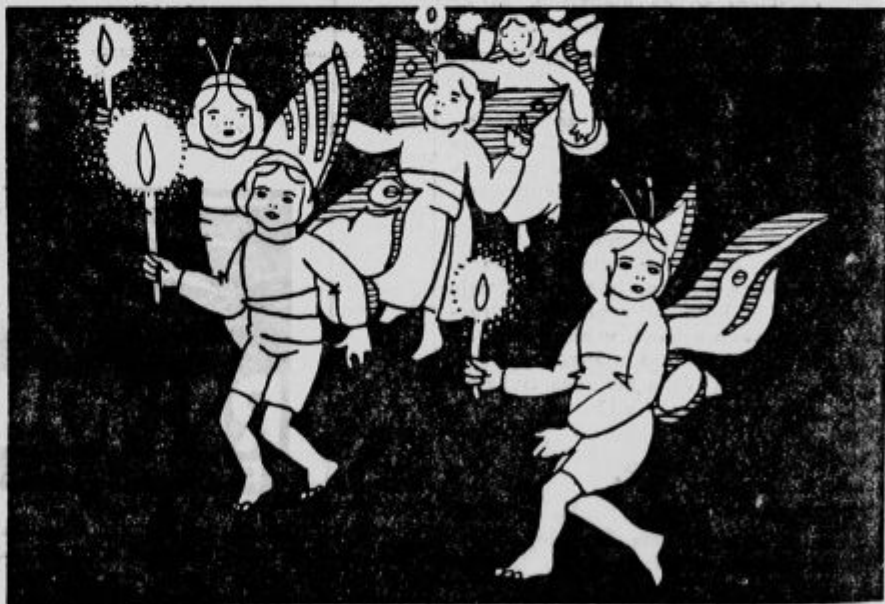
Le tiste jedi so prave in jih ima Minka rada, ki imajo kakšno črko (glasnik) iz besede med.

Vodilno besedo izbere vedno voditeljica. Kdor izsledil skrivnost, je ne sme izdati drugim.

Kraljestvo metuljkov.

Gotovo ste že slišali, da imamo poleg dnevnih metuljkov, ki so vsi živobarvni in lepo pisani, tudi še nočne metulje, ki pa še zdaleč niso tako lepi, kakor podnevni. Navadno jim pravimo večje. Sivi in rjavi so, prav temni in tudi

In danes vidimo na sliki nočne metulje, ki odhajajo z bakljami na veselico. Vršiti se je moral seveda ponoči, ker imajo dnevni metulji čez dan vse preveč dela. Ker je bila noč in so metuljem baklje svetile samo toliko kakor kresnice,

ne znajo tako lepo in gibčno letati kakor dnevni, ker so predebeli in preokorni.

Ko so zadnjič citronček in drugi dnevni metuljčki sedeli na cvetu divjega korena, so delali razne načrte. Zaklepetali so se do mraka. Tedaj pa so prišli k njim v vas nočni metulji. To je bilo govorjenjal Načrt, ki so ga bili napravili dnevni metuljčki, so seveda takoj povedali nočnim: velikanska metulja veselica. Vsi so bili zadovoljni s tem načrtom. Porazgovorili so ga so vseh podrobnosti.

nismo mogli veselice fotografirati. Zato bi prav nič ne vedeli, kako so se metuljčki imeli na veselici, da nam niso povedale velike zvončnice, ki so spale na robu travnika, kjer se je veselica vršila. Vrišč in godba grilčkov jih je zbudila, da so vse videle, kako je bilo. Pravile so, da so se metuljčki prav dobro imeli.

Pomenili so se še, kam bodo položili jajčka, da tako pripravijo novemu rodu prav take vesele dni, ki so jih uživali sami.